

ประวัติของ อาจารย์ศุภวรรณ พิพัฒพรณวงศ์ กรีน

ข้อมูลส่วนตัว

- เกิดเมื่อวันที่ ๒๔ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๔๗ (ตามสูติบัตร และหนังสือเดินทาง) วันเกิดจริงตามปฏิทินจีนที่มารดาจดไว้ อาจจะเป็นวันที่ ๖ เมษายน พ.ศ. ๒๕๔๖ เป็นลูกสาวคนเล็กและคนที่ ๖ ในจำนวนพี่น้อง ๗ คน
- สมรสกับคุณแบรี่ กรีน (ซึ่งพบกันขณะทำงานอยู่ในค่ายอพยพเขมรที่บ้านแก้งอำเภอสระแก้ว) หลังแต่งงานได้ย้ายตามสามีไปอยู่ที่ เมืองเบอร์มิงแฮม ประเทศอังกฤษ ในเดือนมกราคม พ.ศ. ๒๕๒๔
- มีบุตรชาย ๓ คน (เขียน กรีน, รุ่งธรรม กรีน, และสันติสุข กรีน) และหลานชายหนึ่งคน

การศึกษา

- ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนอัมพรไพศาล เขตบางลำพู
- พ.ศ. ๒๕๑๔ - ๒๕๑๕ สอบได้ทุนเอเอฟเอส ไปเรียนที่ Westbury High School เมืองฮุสตัน รัฐเท็กซัส สหรัฐอเมริกา
- พ.ศ. ๒๕๑๖ - ๒๕๒๐ ระดับปริญญาตรีที่คณะสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

การทำงาน

- พ.ศ. ๒๕๒๑ ทำงานโรงพยาบาลเอกชน ฝ่ายคนไข้สัมพันธ์ เป็นเวลา ๑๖ เดือน
- พ.ศ. ๒๕๒๒ เป็นนักสังคมสงเคราะห์ให้กับสำนักงานข้าหลวงใหญ่ เพื่อผู้ลี้ภัยแห่งองค์การสหประชาชาติ (UNHCR) โดยทำงานในค่ายอพยพ ผู้ลี้ภัยชาวเขมร เวียดนาม และชาวม้ง เป็นเวลา ๑๕ เดือน (ส่วนนี้ได้กล่าวแล้วในข้อมูลส่วนตัวครับ)
- พ.ศ. ๒๕๓๑ - ๒๕๔๘ เป็นอาจารย์สอนไต่แก๊ว และสติปัญญาฐานสี่ ที่มหาวิทยาลัยเบอร์มิงแฮม

การศึกษา/ปฏิบัติธรรม

- พ.ศ.๒๕๑๗ เริ่มรู้จักท่านอาจารย์พุทธทาส อาจารย์โกวิท เขมานันทะ และ หลวงพ่อเทียน จิตตสุโภจึงได้เริ่มปฏิบัติธรรมอย่างจริงจังตามแนวของสวนโมกข์ และกิจกรรมโดยตั้งกลุ่มศึกษาชีวิตรับปรึกษาปัญหาชีวิตให้แก่ประชาชนทั่วไปผ่านทางจดหมาย และพารุ่นน้องไปปฏิบัติธรรมที่สวนโมกข์ ไชยหาดทรายแก้ว สงขลา วัดถ้ำโพธิ์สัตว์ สระบุรี และวัดสนามในนนทบุรีซึ่งทำกิจกรรมเหล่านี้อย่างต่อเนื่องจนเรียนจบมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
- พ.ศ. ๒๕๑๘ เกิดเหตุการณ์พิสดารทางใจครั้งแรกที่ท่านน้ำพรานนกเห็นจิตกับใจแยกออกจากกันเป็นครั้งแรกนาน ๕ นาที ทำให้เข้าใจชีวิตได้มากขึ้นเหมือนนาที่หนึ่งเป็นเด็กกินนมแม่ อีกนาที่หนึ่งเป็นผู้ใหญ่อายุ ๓๐ ปีที่เข้าใจชีวิตมากขึ้นแต่ยังจับต้นชนปลายไม่ถูก
- พ.ศ.๒๕๑๙ เกิดเหตุการณ์พิสดารทางใจครั้งที่สองที่บ้านพรานนกในท่าที่ก้ำกึ่งระหว่างนอนกับนั่งเกิดสภาวะที่จิตกับใจ “หลุดพ้น” ออกจากกันอย่างไม่มีปีมีชุลย เหมือนเนื้อกับเล็บหลุดออกจากกันทำให้เห็นทุกความคิดเป็นฝุ่นละอองที่ไร้ค่า และฟ้าผ่าไม่ถูกใจ สภาวะนี้อยู่นานหกเดือน และค่อยๆเลื่อนหายไป ทำให้รู้ว่าเป้าหมายสูงสุดของชีวิตอยู่ที่การไปให้ถึงจุดที่จิตกับใจหลุดพ้นออกจากกันอย่างสิ้นเชิงอีก

- พ.ศ.๒๕๒๐ เป็นช่วงหลังเหตุการณ์ ๖ ตุลาคม ๒๕๑๙ ยุคมืดของการเมืองไทย เป็นทุกข์มาก สับสนไม่สามารถประสานชีวิตทางโลกและทางธรรม หิวโหยที่จะปลื้มใจ รู้ว่ายังไม่พร้อมจะทำงานทางโลกจึงไปบวชชีพราหมณ์ที่วัดบ้านหนองหวี จังหวัดพะเยา เป็นเวลา ๓ เดือนต่อด้วยการเดินทางไปสวนโมกข์และหาดทรายแก้ว เพื่อกราบครูบาอาจารย์ และเดินทางต่อไปอยู่ถ้ำคนเดียว ที่อำเภอแก่งคอย จังหวัดสระบุรี เป็นเวลา ๓ เดือน ด้วยความหวังว่าจะสามารถทำให้จิตกับใจหลุดพ้นออกจากกันอีกเหมือนที่เคยเกิดขึ้นที่บ้านพรานนกรวมระยะเวลาที่เหมือนธุดงค์ออกจากบ้านทั้งหมด ๗ เดือน
- พ.ศ. ๒๕๒๒-๒๓ ในขณะที่ทำงานในค่ายอพยพนั้น ได้เห็นความทุกข์ของคนหมู่มากในระดับโลกเห็นความเป็นมายาของชีวิตชัดเจนมากขึ้น เป็นช่วงเดียวกับที่มีชาวต่างชาติมาขอแต่งงานพร้อมกันสองคน ไม่รู้เคยรู้ว่า “ความรัก” คืออะไร แต่เห็นเป็นโอกาสที่จะทำให้ชีวิตเป็นสัดส่วนมากขึ้นเป็นอิสระจากครอบครัวชาวเงินที่พ่อแม่พี่น้องมักเข้ามาก้าวก่าวิถีการดำเนินชีวิตส่วนตัว จึงตัดสินใจแต่งงาน โดยเลือกคู่ครองในขณะที่นั่งสมาธิสุดท้ายตัดสินใจอย่างสวนกระแสความคิดของปัญญาชนอย่างรุนแรงเลือกแต่งงานกับคนอังกฤษที่ไม่มีสถานะทางสังคม เพราะรู้ว่าเป้าหมายชีวิตอยู่ที่ความ “ไม่มีอะไร” ซึ่งเป็นความรู้จากประสบการณ์พิสดารทางใจครั้งที่สอง รวมทั้งคิดว่าจะมีโอกาสปฏิบัติธรรมเพื่อสร้างความแข็งแกร่งทางใจให้แก่ตนเองมากขึ้น ด้วยความหวังว่าการทำสมาธิตามวิธีที่เคยทำมาตั้งแต่เริ่มรู้จักครูบาอาจารย์จะช่วยทำให้จิตกับใจหลุดพ้นออกจากกันอีก จะได้บรรลุเป้าหมายสูงสุดของชีวิตเสียที เหมือนได้เห็นแสงสว่างที่ปลายถ้ำแล้วจึงพยายามเดินไปหาแสงสว่างนั้น เป็นสาเหตุว่าทำไมจึงปฏิบัติต่อได้โดยไม่ต้องพึ่งครูบาอาจารย์
- พ.ศ. ๒๕๒๔ ใช้ชีวิตเป็นแม่บ้านอยู่ที่ประเทศอังกฤษ และปฏิบัติสติปัญญาฐานสี่ด้วยตนเองอย่างต่อเนื่องตามเจตารมณ์ที่ได้ตั้งไว้ก่อนแต่งงาน ในช่วง ๒๐ ปีแรกนั้นนอกจากดูแลครอบครัวที่มีลูกเล็กสามคนแล้ว ยังได้ช่วยสามีหารายได้เพิ่มเติมโดยการทำมาหากินหาที่พักให้ผู้อื่น เป็นพนักงานเสิร์ฟในร้านอาหารรวมทั้งทำงานนวดฝ่าเท้าด้วย
- พ.ศ. ๒๕๓๐ เกิดประสบการณ์พิสดารทางใจครั้งที่สามเห็นแมว(สติ)จับหนู(ความคิด)ได้เองอย่างเป็นอัตโนมัติ เข้าสู่ขั้นตอนการปฏิบัติจิตตานุสสนาสติปัญญาฐานรู้เรื่องที่ลึกซึ้งมากขึ้น แต่กลับเห็นเป็นเรื่องธรรมดา เริ่มเข้าสู่โลกอันโดดเดี่ยวของตนเอง จึงหาทางออกโดยการเริ่มเขียนหนังสืออย่างจริงจังในคืนที่ลูกชายคนกลางอายุครบสามขวบ และลูกคนเล็กอายุเพียงหกเดือน โดยใช้เครื่องพิมพ์ดีดกระเป่าหัวโอลิมเปียนั่งตีพิมพ์หน้าโถส้วมเพราะเป็นห้องที่สองในบ้านนอกจากห้องนั่งเล่นที่มีแผ่นทำความอบอุ่นโดยบันทึกชีวิตของตนเองในอังกฤษก่อน ต่อมาเมื่อมีเสียงมาบอกให้ไปสอนที่แก๊งที่มหาวิทยาลัยเบอร์มิงแฮม หลังจากนั้นก็เริ่มเขียนหนังสือธรรมะเป็นภาษาอังกฤษ การสอนที่มหาวิทยาลัยและการเขียนเป็นช่วงบ่มเพาะปัญญาทางธรรมที่เกิดจากการปฏิบัติในขณะที่ใช้ชีวิตแม่บ้านดูแลครอบครัว นำไปสู่การสร้างศัพททางธรรมเพื่อรองรับสภาวะภายในซึ่งไม่มีในภาษาอังกฤษและคิดวิธีการสอนใหม่ๆ ที่ไม่ได้เป็นไปตามประเพณี รวมทั้งใช้ภาษาร่วมสมัยที่ช่วยทำให้เรื่องยากและลึกซึ้งเป็นเรื่องง่ายต่อการปฏิบัติตามอาจารย์ศุภวรรณได้ทำงานเขียนอย่างต่อเนื่องจนถึงทุกวันนี้
- พ.ศ. ๒๕๓๕ ตัดห่วงโซ่ที่สองของปฏิจจสมุปบาท มีแต่มรรคกับผล แต่ยังไม่มึนิพพานอยู่กับผัสสะบริสุทธิ์ที่นิ่งสงบเป็นส่วนมาก เหมือนไม่มีอะไรต้องทำอีกแล้ว แต่ไม่รู้ว่านั้นคือนิพพานเกิดปิติท่วมท้นอย่างต่อเนื่องติดต่อกันหลายเดือน เหมือนมีแสงเงินแสงทองที่ขอบฟ้าก่อนดวงตะวันจะขึ้นเหลือแต่เมฆบาง ๆ ที่กั้นอยู่ระหว่างอวิชชากับวิชชา แต่ไม่รู้ว่ามีอะไรอยู่เบื้องหน้า

- พ.ศ. ๒๕๔๐ มารดาเสียชีวิตในเดือนมีนาคม จิตกำเริบ ทุกข์มาก โศกเศร้าอยู่ช่วงหนึ่งต่อมาจึงสัมผัสกับความอิสระของใจที่ไม่มีพ่อแม่ชราให้รับผิดชอบและห่วงใยอีกต่อไป จนกระทั่งวันหนึ่งในเดือนตุลาคมซึ่งเป็นวันจันทร์ เวลาประมาณบ่ายโมงสิบนาทีก่อเกิดประสบการณ์พิสดารทางใจครั้งสำคัญหรือ “ยูเรก้า” ในขณะที่กำลังสอนนักศึกษาในชั้นเรียนที่เก๊กที่มหาวิทยาลัยเบอร์มิงแฮม ประเทศอังกฤษ สภาวะภายในเปรียบเหมือน ๒-๓ กลีบสุดท้ายของลูกห้วหอมกางออกมาเอง เปิดเผยให้เห็นสภาวะ “ไม่มีอะไร” (nothingness) เกิดปัญหาทางธรรมที่มีความสว่างในใจเหมือนความสว่างของพระอาทิตย์ ๑๐ ดวง รู้แน่ชัดจากภายในว่า สภาวะ “ผัสสะบริสุทธิ์” ที่ได้สัมผัสแล้วก่อนหน้านั้นคือ นิพพาน ที่เปรียบเหมือน “พรมแดนสุดท้ายของจักรวาล” ไม่มีสภาวะอื่นใดไปเหนือกว่านั้นได้อีกแล้วอันเป็นเหตุการณ์สำคัญที่เปลี่ยนแปลงชีวิตขอแม่บ้านธรรมดาคคนหนึ่ง มาเป็นอาจารย์ศุภวรรณ กรีน ในทุกวันนี้

การสอนและเผยแผ่พระพุทธศาสนา

- การสอนของอาจารย์ศุภวรรณ จึงเน้นอยู่ที่เรื่องเดียวเท่านั้นคือ การพาคนไปนิพพาน หรือ ภูกระดึงทางธรรมหลังจากได้เผยแผ่งานเขียนเรื่อง ไปไม่กำมือเดียว คู่มือชีวิตภาคศีลธรรมและกฎแห่งกรรมและอวดอุตริมนุสสรธรรมที่มีในตน พร้อมกับมีเว็บไซต์ของตนเองแล้ว ชื่อของอาจารย์ศุภวรรณ กรีน ก็เริ่มเป็นที่รู้จักของคนไทยกลุ่มเล็กๆ กลุ่มหนึ่งโดยเฉพาะผู้ที่ต้องการไปนิพพาน
- ลูกศิษย์ได้เชิญอาจารย์ศุภวรรณ กรีน กลับมาสอนสติปัฏฐานสี่ (พาตัวใจกลับบ้าน) ที่ประเทศไทย ตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๔๘ (ระหว่างเดือนกันยายน-ธันวาคม) เป็นต้นมาเป็นที่ทราบกันดีในหมู่ลูกศิษย์ว่า อาจารย์ศุภวรรณ สามารถทำแก่นธรรมที่เป็นเรื่องยากและลึกซึ้งให้เป็นเรื่องง่ายต่อการเข้าใจและปฏิบัติตาม และยังมีบุคลิกที่อยู่พูดอย่างตรงไปตรงมา ไม่อ้อมค้อม
- อันสืบเนื่องกับงานเขียนภาษาอังกฤษ อาจารย์ศุภวรรณจึงได้รับเชิญให้ไปสอนสติปัฏฐานสี่ (พาตัวใจกลับบ้าน) ณ ประเทศต่างๆ ได้แก่ คาเมรูน ลิงคโปร์ มาเลเซีย เวียดนาม สหรัฐอเมริกา เยอรมนี เดนมาร์ก เบลเยียม เนเธอร์แลนด์ นอร์เวย์ สวิตเซอร์แลนด์ และ ออสเตรเลีย